Kulcsár Flóra
Toszkánai múzsák
Publio

Toszkánai múzsák

Kulcsár Flóra

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Első fejezet

A galéria fehér falai olyanok voltak, mint az üres vászon, amire végre felfesthetem életem művét. A három – egymástól oszlopokkal elválasztott – tágas és világos terem csak arra várt, hogy megtöltsem az alkotásaimmal, hogy kiválasszam, melyik kép hova kerüljön. Valóra vált a legnagyobb álmom: saját kiállításra készültem, ahol az emberek profi világítás mellett láthatják a festményeimet és később meg is vásárolhatják.

A legutolsó pillanatban jött a siker. Még két hónap és nem tudtam volna tovább fizetni a művészéletet. Egy tágas lakást béreltem hatalmas ablakokkal és gyönyörű kilátással a Dunára. Egy festőnek szüksége van a fényre és legalább annyira az ihletre is. Legtöbbször itt dolgoztam. Minden szoba tele volt üres és félig megtelt vásznakkal, festékes tubusokkal és ecsetekkel. A bútorok a szivárvány minden színében pompáztak, nem volt két egyforma darab, igazi bohém otthon volt. A barátaim imádták itt tölteni az időt, szórakoztatta őket a vidám összevisszaság. Felüdülés volt számukra ez a konvencióktól elrugaszkodott hely. Mindig azt mondták, hogy itt úgy érzik, kiszakadhatnak az élére hajtogatott életükből, a baige színű házaikból.

Sokszor tartottam összejöveteleket. Ilyenkor mindenki elengedhette magát. Éjszakákon át táncoltunk vagy kártyáztunk vagy egyszerűen csak elütöttük az időt beszélgetéssel, vízipipázással, iszogatással. A legjobb barátok azok, akikkel az ember semmittevés közben is remekül érzi magát. Akikkel bármilyen körülmények között repül az idő. És nekem sok ilyen barátom volt. A lakásom pedig két dologra volt a legalkalmasabb: semmittevésre és festésre.

A lakbér azonban nem volt kevés és nekem fogytán volt a pénzem. Mindig a nagy áttörést vártam. Egy-két képem ugyan rendszeresen megjelent kiállításokon nevesebb festők alkotási mellett, de ez nem járt elegendő jövedelemmel. Még kéthavi lakbér volt a számlámon, amikor megtörtént a várva-várt csoda. Megkeresett egy befektető, akinek tetszettek a képeim és felajánlotta, hogy szponzorálná az önálló kiállítótermemet és a megnyitó estélyt a bevétel húsz százalékának fejében. Végül megegyeztünk tizenöt százalékban és elkezdhettem megtervezni a kompozíciót.

Végigjártam az egész várost, hogy tökéletes termet találjak. Minden nap három-négy kiadó helyet néztem meg két hétig. Végül egy Ráday utcai lepusztult régi üzlet mellett döntöttem. A szponzorom először nem akart beleegyezni, de meggyőztem, hogy minden rendben lesz vele. Láttam benne a lehetőséget. Amikor ránéztem, nem az omló vakolat és a pókhálók voltak előttem, hanem az, amilyenné át lehet majd alakítani.

Volt egy előtér, onnan nyílt a tágas központi terem, amit jobbról és balról egy-egy árkádos oszlopsor választott el a két kisebb helységtől. Tartószerkezetig lebontottuk az egészet. Csak a falak, a padló és az oszlopok maradtak meg. Újraburkoltuk, kifestettük és megcsináltattuk a világítást.

Amikor kész lett, egyértelművé vált, hogy jó választás volt. Elegáns és patinás külsőt nyert a három terem. Aki belépett, úgy érezhette, hogy egy különleges művészi helyen van. A felkapott környék pedig hab volt a tortán.

Egy meleg tavaszi napon volt a megnyitó. Az összes barátom, ismerősöm és családtagom eljött. Rengeteg művészetkedvelő, elegánsan öltözött emberrel telt meg a három a terem. Záporoztak a gratulációk és az elismerő szavak. Pezsgőspoharak koccanása, vakuk villanása és köszöntő beszédek végtelen sora követte egymást. Én azonban alig láttam vagy hallottam valamit, annyira izgatott voltam. Olyan volt, mintha kívülről néztem volna magamat és azt a sok embert. Ilyen, amikor az embernek minden álma valóra válik.

Mindenki jól érezte magát, tetőfokán volt a hangulat. A szervezés tökéletes volt, az ételszállító és

a mixer is kitett magáért. A zene, a fények és a díszítés pedig teljes mértékig az én ízlésemet tükrözték. Amikor véget ért a party boldog és elégedett voltam, ugyanakkor kissé szomorú is, amiért véget ért eddigi életem legszebb napja.

Már látni lehetett a nap első sugarait, amikor az utolsó vendég is hazaindult. Miközben a felszolgálók leszedték az előtérben felállított büféasztalokat, elfújtam néhány hatalmas és rengeteg kis gyertyát, amik szintén a mulatság helyszínéül szolgáló üres hallban kaptak helyet. Megvártam, amíg a személyzet kipakol, majd bezártam a galériát.

Egy méterrel a föld felett lebegtem a boldogságtól. Ugrándozó léptekkel sétáltam haza. Az úton végig halkan dúdoltam és mosolyogva néztem a város fényeit. Felidéztem magamban, amiket a vendégek mondtak a képeimről és csak most tudtam igazán végiggondolni és értékelni az elismerést. Hullafáradtan zuhantam az ágyamba, mégsem tudtam elaludni. Életem legszebb napjának a képkockái újra és újra leperegtek a szemem előtt. Már reggel volt, mire álomba merültem.

Kevés alvás és sok pezsgő után éles, fülembe szúrt késként hatott a telefoncsörgés. Hiába próbáltam figyelmen kívül hagyni és tovább aludni, egyre csak szólt és én egyre éberebb lettem. Éreztem a szemhéjamon átszűrődő kora reggeli fény melegét, kitakaróztam felültem az ágyban és hosszan ásítva nyújtózkodtam. A telefon még mindig csörgött. Bárki keres, nagyon kitartó és nem hajlandó feladni, gondoltam. Felkeltem, a sarokban álló kis asztalhoz siettem és felemeltem a kagylót:

- Kárpáti Letícia, tessék.

- Budai hadnagy vagyok. Öné a Ráday utcai képgaléria?

- Igen, tegnap este volt a megnyitó, pár órája zártam be. Valami gond van vele?

- Itt állok az épület előtt. Attól tartok, rossz hírt kell közölnöm. Tűz ütött ki az egyik helységben, a szomszédok riasztottak minket. Már elkezdtük az oltást, mindent megteszünk, hogy megfékezzük a továbbterjedést, de jó lenne, ha ide tudna jönni.

-Azonnal indulok – mondtam remegő hanggal. Úgy éreztem, hogy kihúzták a lábam alól a talajt. Elmosódott körülöttem a szoba, elsötétedtek a színek, csak a galériát láttam magam előtt. Rossz álomnak tűnt az egész, pedig tudtam, hogy ébren vagyok. Darabokra hullt körülöttem a világ. Reszkető kézzel magamra húztam egy melegítőnadrágot és egy pólót. Zokogva zártam be a lakásom ajtaját és rohanó léptekkel elindultam. Úgy éreztem, hiába szedem a lábam annyira gyorsan, amennyire csak bírom, nem elég. Szinte már futottam mégis olyan volt, mintha visszafelé húznának. Örökkévalóságnak tűnt a lakásomtól a galériáig megtett út, pedig gyorsabban értem oda, mint azelőtt bármikor.

A sarkon befordulva szinte sokkot kaptam. Mintha ráültek volna a mellkasomra, nem kaptam levegőt. Úgy néztem az elém táruló képet, mint egy lassított felvételt. Egy tűzoltóautó állt az út szélén, a tömlők kihúzva, egyenruhás férfiak vizet zúdítottak az épületbe az ajtón és az ablakokon keresztül. Egy másik pedig hangos utasításokat adott nekik miközben fel-alá járva intézkedett. A járókelők az út túloldaláról nézték a történteket. A közelben lakók az ablakokon, ajtókon kitekintve követték az eseményeket.

Lassítottam a lépteimen, szinte vánszorogva mentem közelebb. Nem vettem le a szemem a felcsapó lángnyelvekről és a vízsugarakról. Azon gondolkoztam, hogyan történhetett mindez, hogyan juthattam el idáig tegnap este óta, hogyan lett az álomból rémálom, de sehogy sem találtam magyarázatot, sehogyan sem bírtam megérteni a történteket.

Amikor a lángok visszahúzódtak és már csak füst áradt az épületből, a tűzoltók elzárták a csapokat és az utasításokat adó idősebb férfi abbahagyta a lázas intézkedést. A sisakját fáradtan leeresztve állt meg a járdán. Odaléptem hozzá és megszólítottam. Felismertem a hangját, ő volt, aki telefonált. Amikor bemutatkoztam neki, szánalommal teli, kedves szemekkel nézett rám.

-Nagyon sajnálom, hölgyem. Mindent megtettünk, amit tudtunk, de a tűz átterjed a másik kettő kisebb helységbe és az előtérbe is. A füst miatt még nem tudom megmondani, hogy mekkora kár keletkezett, de nemsokára kiderül.

-Lehet tudni, hogy mi okozta a tüzet?

-Úgy tűnik, hogy égve felejtettek egy gyertyát.

Hidegzuhanyként ért a felismerés. Tehát minden az én hibám volt. Maradt egy gyertya, amit nem vettem észre és nem oltottam el. Elfelejtettem. Nem volt rá mentségem, sehogy sem tudtam megmagyarázni magamnak. Másoknak meg pláne nem. Ez volt a legrosszabb érzés. A katasztrófa az én hibám volt.

Mindig ez volt gyerekkoromban is. A szüleim nehezen viselték, hogy a kisebbik lányuk elrugaszkodott a valóságtól. Művészlélek, ahogy a rokonok mondták. Ők utálták ezt a szót, én kevésbé. „Nem lesz belőled semmi, ha így folytatod. Eladó leszel egy áruházban és napi tizenkét órát fogsz robotolni éhbérért, ha nem tanulsz rendesen. Bámészkodjál csak nyugodtan, majd a barátaid sikeresek lesznek, te meg nem.” Ezeket mondogatták mindig. Az volt minden vágyuk, hogy észhez térjek és a művészeti iskola helyett rendes egyetemre menjek, mint a nővérem. Ő bezzeg mindig realista volt. Jó tanuló, jó sportoló, csinos és udvarias. Egy banknál dolgozik, ötven beosztottja van, nagyon sokat keres. A vőlegénye orvos, a szüleim oda vannak érte. „Leti, neked mikor lesz már végre egy olyan barátod, akit komolyan lehet venni? Sosem fogsz férjhez menni? Vagy valamelyik szélhámoshoz akarsz hozzámenni? Két léhűtő egy pár.” Még hogy férjhez menni. Hol van az még? Képtelenség.

Előző este a megnyitón persze rettentő büszkék voltak. Talán életükben először nem hitték, hogy a kicsi lányuk elkallódott. Végre mindenki láthatta, hogy a művészet igenis foglalkozás. Most pedig el kellett mondanom nekik, hogy égve felejtettem egy gyertyát. Hogy annyira felelőtlen voltam, hogy felgyújtottam az egyetlen biztos jövedelemforrásomat, az elmúlt évek összes munkáját, a képeket, amikért mindent feláldoztam, a képeket, amik én voltam: minden gondolatom, minden érzésem, minden meghatározó élményem.

Még aznap kiderült, hogy nagy a baj: a festményekből semmi nem maradt. Azokat a vásznakat, amik nem égtek szénné, a rengeteg víz tette tönkre. Mindenem elveszett. Ráadásul adósa lettem a szponzoromnak. Világossá vált, hogy az eddigi életemet nem folytathatom. Fel kellett hagynom a bohém léttel: a naphosszat kávéházakban való ücsörgéssel, a rengeteg bulizással, a hajnalig tartó baráti összejövetelekkel, a céltalan utazásokkal és az ihletre való várakozással. Ki kellett költöznöm az albérletből is.